

Arrest

nr. 116 716 van 10 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 januari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. SALAETS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en H. M. S., een vrouw met de Nederlandse nationaliteit, legden op 16 juli 2012 een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Hamont-Achel.

1.2. Op 16 juli 2012 diende verzoeker, in functie van H. M. S., tevens een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 12 november 2012 ten aanzien van H. M. S. de beslissing waarbij een

einde gesteld wordt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 8 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 22 januari 2013 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.07.2012 werd ingediend door:

Naam: [M.]

Voorna(a)m(en): [S. O.]

Nationaliteit: Irak

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

De echtgenote in functie van wie de aanvraag werd ingediend, heeft zelf geen verblijf meer in België. De E-kaart van mevrouw [S.] werd ingetrokken door middel van een bijlage 21. Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij haar voegen, zoals bepaald in artikel 40bis §2,1° van de wet van 15.12.1980, daar er niemand meer is waar betrokkene zich bij kan vestigen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Verzoeker is van oordeel dat de bovenvermelde rechtsbeginselen geschonden zijn.

Verzoeker baseert zijn verblijf op het recht op gezinshereniging, met name het recht op vestiging bij zijn partner en dochter, beiden Unieburgers.

Omdat het recht op verblijf van zijn echtgenote en dochter is afgewezen, is de aanvraag tot verblijf van verzoeker eveneens afgewezen.

Tegen de beslissing van de echtgenote, mevrouw [H. S.] en hun dochter is reeds een beroep aangetekend bij de RVV.

Verzoeker baseert zich op dezelfde grieven als zijn echtgenote en maakt zich de middelen van zijn echtgenote in haar verzoekschrift én synthesememorie eveneens eigen en neemt deze over :

"De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek én dient rekening te houden met alle elementen van het dossier en alle levensomstandigheden van verzoekster.

Verzoekster is van oordeel dat de verwerende partij te onzorgvuldig en vooral te vlug tot een beslissing is gekomen.

De verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met volgende elementen :

- Verzoekster heeft steeds gewerkt vanaf de aanvraag dd. 28.10.2010 tot 04.05.2012, zijnde een periode van 1,5 jaar*
- Verzoekster heeft een dochttertje van 1 jaar en 3 maanden waardoor ook haar tewerkstelling onderbroken werd door het bevallingsverlof*
- Verzoekster is op het moment van de beslissing slechts net 6 maanden onvrijwillig werkloos - Verzoekster toont een enorme bereidheid om nieuw werk te vinden en zoekt actief op de arbeidsmarkt. - Verzoekster is ingeschreven bij alle interimkantoren in de buurt, ingeschreven bij de VDAB en is thans zelfs tewerkgesteld via dienstencheques via Actief Interim te Neerpelt.*
- Verzoekster heeft nooit enig beroep gedaan op het OCMW en deed dus geen beroep op het sociale bijstandstelsel. Zij heeft door voorgaande tewerkstelling recht op een werkloosheidsuitkering*

Op al deze argumenten wordt niet geantwoord in de nota van opmerkingen !

De verwerende partij heeft verzoekster van meet af aan beschouwd als werkzoekende zonder voldoende rekening te houden met de uitzonderingsgevallen in artikel 42bis §2 van de wet van 15/12/1980.

Verzoekster is immers onvrijwillig werkloos geworden in mei 2012 waarna zij minstens 6 maanden het statuut van werknemer kan behouden. Zij is ingeschreven bij de VDAB, hetgeen door verwerende partij niet betwist wordt.

Bovendien heeft verzoekster sedert de aanvraag tot machtiging tot verblijf tot haar werkloosheid gewerkt met in tussentijd zwangerschapsverlof.

Verwerende partij heeft artikel 42bis § 2 miskend doordat zij deze uitzonderingsgevallen geenszins onderzocht heeft.

Verwerende partij spreekt zich zelfs in de nota met opmerkingen niet uit over deze uitzonderingsgevallen.

De verwerende partij had verzoekster niet meteen het verblijfsrecht als werknemer mogen ontfangen. Zelfs als verwerende partij verzoekster terecht het statuut van werkzoekende zou hebben gegeven, dan nog is de beslissing onzorgvuldig en onredelijk.

De verwerende partij heeft geenszins rekening gehouden met de volgehouden inspanningen van verzoekster om werk te vinden.

Het niet rekening houden met deze inspanningen, die bovendien thans geresulteerd hebben in nieuwe tewerkstelling, is derwijze onredelijk.

De bestreden beslissing is geen[s]zins op redelijk wijze genomen en getuigt van onzorgvuldig gedrag in hoofde van de verwerende partij.

Indien de verwerende partij het dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot de beëindiging van het verblijfsrecht en tot aflevering van een bevel tot het verlaten van het grondgebied in hoofde van verzoekster besloten zijn, nu blijkt dat zij terdege al het mogelijk doet om haar arbeidersstatuut geregeld te weten.

Verzoekster is thans beloond in haar inspanningen en werkt in het dienstenchequessysteem via Actief Interim.

Verzoekster is van oordeel dat zij het statuut van werkneemster nog behouden heeft op het moment van de bestreden beslissing.

Verzoekster ontvangt immers werkloosheidsuitkeringen en geen OCMW steun in de vorm van leefloon. Sinds de bestreden beslissing kan verzoekster pas als werkzoekende beschouwd worden aangezien de termijn van 6 maanden zoals voorzien in art. 42bis §2 verstreken is.

De bestreden beslissing is derhalve onzorgvuldig daar men haar verblijf beoordeeld heeft 'als werkzoekende' en veel te vlug te beslissing heeft genomen enkel en alleen op basis van de veronderstelling dat 'zij niet bewijst dat zij een reële kans maakt om te worden aangesteld'.

Deze bewering miskent het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel omdat verzoekster wel degelijk heeft bewezen dat zij enorme inspanningen levert én dat zij wel degelijk een reële kans maakt op tewerkstelling.

Verzoekster werkt thans opnieuw!

In ieder geval heeft verwerende partij te voorbarig een beslissing genomen: vanaf november kan het verblijfsrecht van verzoekster pas als werkzoekende in plaats van als werknemer beoordeeld worden én verzoekster werkt thans terug.

Verwerende partij heeft te onzorgvuldig en onredelijk de bewijsstukken van verzoekster beoordeeld en onterecht geoordeeld dat er geen reële kans op de arbeidsmarkt zou zijn."

Gelet op het bovengaaende heeft verzoeker de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Bovendien toont verzoeker een schending van artikel 42bis §2 van de Vreemdelingenwet aan.

Geheel onterecht werd het verblijf van de echtgenote en dochter van verzoeker afgewezen waardoor diens aanvraag tot verblijf ook onterecht werd afgewezen."

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt in welke gevallen een burger van de Unie zijn verblijfsrecht behoudt wanneer hij tijdelijk niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van dezelfde wet bepaalde voorwaarden. Het is evenwel niet betwist dat verzoeker de Iraakse nationaliteit heeft en dus geen Unieburger is. Verweerder diende bij het nemen van de aan verzoeker gerichte beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dan ook geen rekening te houden met de bepalingen van artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.2. Daarnaast moet worden geduid dat het redelijkheidsbeginsel enkel kan spelen waar de overheid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt (RvS 13 december 2001, nr. 101.780). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kon in voorliggende zaak slechts vaststellen dat verzoeker H. M. S. in België niet kan vervoegen, aangezien deze vrouw zelf niet over enig recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt en diende derhalve te concluderen dat verzoeker niet voldoet aan een voorwaarde die is voorzien door de wetgever. Gelet op het ontbreken van enige discretionaire bevoegdheid kan niet worden gesteld dat het optreden van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding het redelijkheidsbeginsel schendt.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het staat niet ter discussie dat verzoeker verzocht om, in functie van H. M. S., tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten en dat het verblijfsrecht van deze vrouw op het ogenblik dat de in casu bestreden beslissingen werden genomen reeds was beëindigd. Er blijkt bijgevolg niet dat verweerder de in voorliggende zaak bestreden beslissingen niet zou hebben gebaseerd op een correcte feitenvinding of niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid.

Door toe te lichten dat hij niet akkoord gaat met de beslissing die door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 12 november 2012 ten aanzien van zijn vriendin werd genomen toont hij ook niet aan dat de beslissingen die ten aanzien van hem werd genomen niet overeenkomstig de wet en op een zorgvuldige wijze tot stand kwamen. Het door H. M. S. ingestelde beroep tegen de beslissing waarbij haar verblijf werd beëindigd werd trouwens bij arrest nr. 108 228 van 12 augustus 2013 door de Raad verworpen.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK